

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie z zażalenia **A. L.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 14 lipca 2022 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w C.,
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w J..

UZASADNIENIE

A. L. złożył w dniu 24 marca 2022 r. w Komendzie Powiatowej Policji w C. zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 276 k.k., polegającego na ukryciu i usunięciu w bliżej nieustalonym dniu 2019 r. w Sądzie Rejonowym w C. pisemnej skargi na zachowanie oskarżyciela posiłkowego, który miał uwłaczać powadze sądu, którą to skargę A. L. złożył do akt sprawy II K [...] prowadzonej przez Sąd Rejonowy w C..

Postanowieniem z dnia 18 maja 2022 r., sygn. akt RPS [...], odmówiono wszczęcia dochodzenia w powyższej sprawie z uwagi na brak znamion czynu zabronionego.

A. L. złożył zażalenie na to postanowienie. Nie precyzując zarzutów wskazywał (także w innych pismach), że siostra oskarżyciela posiłkowego, który dopuścił się przestępstwa, pracuje w tamtejszym Sądzie. Zażalenie to zostało przekazane do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w C..

Sąd Rejonowy w C., postanowieniem z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt II Kp [...], zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie przedmiotowej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości. Sprawa dotyczy bowiem zawiadomienia o przestępstwie przeciwko dokumentom, popełnionego na terenie sądu właściwego do rozpoznania sprawy przez jego pracownicę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. następuje tylko wyjątkowo, gdy wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. Do okoliczności przemawiających za przekazaniem sprawy należą między innymi sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie (choćby mylne) o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób w pełni obiektywny, przez sąd miejscowo właściwy. Obowiązek wykazania, że w konkretnej sprawie zachodzą takie przesłanki spoczywa na sędzię występującym z inicjatywą w trybie art. 37 k.p.k., któremu to obowiązkiem Sąd Rejonowy w C. sprostał.

Nie w każdej sprawie złożenie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez pracownika sądu wystarcza do uznania tego sądu za niewłaściwy do rozpoznania sprawy. Sam bowiem fakt urzędowej znajomości sędziów, prokuratorów lub innych osób występujących przed sądem z jego pracownikami nie przesądza o istnieniu uzasadnionej obawy co do braku bezstronności właściwego sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2016 r., IV KO 25/16). Jest przecież nieuniknione, że na terenie sądu, w związku z wykonywanymi czynnościami, dochodzi do wielu ściśle zawodowych kontaktów. O tym, czy w konkretnym stanie faktycznym występują okoliczności, wskazujące na zagrożenie dobra wymiaru sprawiedliwości, należy więc rozstrzygać *ad casu*.

W niniejszej sprawie zagrożenie obiektywizmu orzekania wynika z faktu zawiadomienia przez A. L. o przestępstwie przeciwko dokumentom, popełnionym na terenie właściwego miejscowo sądu przez jego pracownicę w związku z wykonywanymi przez nią obowiązkami zawodowymi. Nie bez znaczenia jest też fakt, że, z uwagi na kameralną obsadę Sądu Rejonowego w C., kontakty między

sędziami i zatrudnionymi tam pracownikami są, w sposób naturalny, bardziej intensywne. Aby wyeliminować ryzyko powstania po stronie A. L. wątpliwości co do obiektywizmu orzekania przez sąd nadzorujący postępowanie przygotowawcze w sprawie z jego zawiadomienia, należało przekazać tę sprawę do rozpoznania sądowi niezwiązanemu bezpośrednio ze zdarzeniem.

O wyborze sądu przekazania zdecydowało kryterium terytorialne. Sąd Rejonowy w J. znajduje się bowiem w stosunkowo niedalekiej odległości od sądu miejscowo właściwego, co ma znaczenie z punktu widzenia ekonomiki procesowej.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[as]